

MINISTERIE VAN HYSTERIE

Laura Buelinckx

Ministerie van
Hysterie

Horizon

Voor Bonnie, voor het kleintje in mijn buik & voor Dennis

Inhoud

Eedaflegging	11
Aambeien	17
Aanzoek	19
Afbetalen	22
Babymoon	27
Batibouw	31
Bevallingsplan	34
BFF	37
Crisismanager	43
Danira	49
Dates	51
Dik	54
Discussies	57
Droomhuis	61
Epidurale	67
Epileren	69
Facebookreacties	75
Forumapen	78
Gisele fucking Bündchen	83
Gordijnen	85
Halfslachtig huishouden	91
Huilen	94

Ian Thomas	99
Ikea	102
Instagram	104
Instamoms	107
Jaloezie	113
Jeanspak	116
Kabinetschef-tut	121
Kapper	123
Kerstmis	126
Ladyboss	131
Leerkrachtengedoe	133
#metoo	139
Miskraam	143
Moeten	148
Normaal	153
Nostalgie	156
Opgebrand	161
Pesten	167
PMS	170
Pornopoes	173
Quatsch	179
Raadsel	185
Relatiecrisis	187
Schoolreizen en skivakanties	191
Smalltalk	194
Sorry	197
Storytellers	201
Taalzorg(en)	207
Tienerdagboek	210
Tieten	213
Uurtje wandelen	219

Vakantie	225
Waskot	231
Woordenbrij	233
De x van sex	239
Yolo	245
Zwaar beroep	251
Dank	255

Eedaflegging

Welkom op mijn ministerie van Hysterie. Ik, je minister van dienst, ben een jonge vrouw in haar dertiger jaren. Zelf zie ik me eerder als een groot meisje. Want wie wil nu graag helemaal volwassen zijn?

In dit boek vind je de al dan niet existentiële besognes die een typische millennial zoal bezighouden. De lijst is – lekker neurotisch – alfabetisch gerangschikt. In een wereld waarin je als dertiger geacht wordt de perfecte job te hebben, het perfecte lief, het perfecte huis en de perfecte vrijetijdsbesteding zou je voor minder af en toe hysterisch worden. Ik toch alleszins. Tot ik voor de zoveelste keer overvallen word door het besef dat ik tevreden ben met wat er is. Dat gebeurt dan wel meestal na een kortstondige vlaag van verstandsverbijstering en de interventie van een troostende, wanhopige of boze crisismanager. De crisismanager, dat is mijn lief. Niet mijn man, want hij vraagt me pas ten huwelijk als ik meer dan twee weken normaal kan doen. Wij zijn meer dan vijf jaar samen. Trek zelf je conclusies.

Wéér zo'n dertiger die het leven niet aankan, hoor ik je al verzuchten. Allicht heb je gelijk. Bijster origineel ben ik dan ook niet, miljoenen gingen me voor in het dertig zijn. Je vraagt je niet geheel onterecht af wat ik daar nog aan kan bijdragen. Maar de kans is groot dat je zelf zo'n dertiger bent die het ook allemaal niet weet, en dat je in al mijn hysterie je eigen miserie herkent.

Gedeeld leed en zo. Het besef niet alleen te zijn op deze wereld door gedeelde banale zorgen en ordinaire luxeproblemen. Nog meer hoop ik dat je het gewoon fijn vindt om te lezen hoe ik het leven wanhopig probeer te nemen zoals het komt, vakkundig balancerend op de rand van een zenuwinzinking. Zoek alsjeblieft niet naar een moraal, want wat weet ik dáár nu van. En denk zeker niet dat je een zelfhulpboek in handen hebt, want dan kom je simpelweg bedrogen uit.

Ik ben in het echte leven leerkracht Nederlands. En natuurlijk ben ik ook nog meer dan dat. Ik heb dus een crisismanager met wie ik samenwoon, en dat is best handig. De ene keer veroorzaakt hij de crisis, de andere keer staat hij koelbloedig klaar om het zoveelste brandje te blussen. Mede dankzij diezelfde crisismanager hebben wij sinds kort een kleine kabinetschef-tut die ons vrolijk de wet dicteert. Verder heb ik een zorgvuldig uitgekozen kabinet dat me met raad en daad bijstaat in de dagelijkse beslommeringen, die me weleens kunnen opsorpen.

Ik woonde ooit alleen in een kleine grote stad, tot ik verhuisde naar een bungalow met veranda in een of ander boerengat. Daar zit die crisismanager natuurlijk voor iets tussen. Hij beloofde me om ooit samen naar mijn kleine grote stad te trekken, als ik leerde sparen tenminste. De eerste keer dat ik een brief kreeg om mijn kadastraal inkomen te betalen, barstte ik tot zijn grote ongenoe-gen in tranen uit. Nu wonen we na enkele beproevingen eindelijk in ons onafgewerkte droomhuis, in een nieuwe kleine grote stad met bijna net dezelfde postcode als mijn oude kleine grote stad. Dat is dus zo goed als hetzelfde, en met die wetenschap in het achterhoofd troost ik mezelf en maak ik iedereen wijs dat we ons gewoon van postcode hebben vergist.

Kortom, ik ben geregeld geagiteerd en in opperste staat van opwinding over alles wat er misloopt in mijn leven. Dat kan gaan

over schoolse zaken, privétoestanden of maatschappelijke problemen. Soms, of eigenlijk meestal, zijn dat ook minder relevante frustraties, afhankelijk van mijn humeur die dag en de mensen rondom mij. Een beetje wispelturigheid houdt mijn verder totaal banale bestaan levendig. En mijn crisismanager alert. De kleine kabinetschef-tut is gek genoeg mijn rustpunt en zij leert mij beter dan ooit tevoren relativeren. Ongeveer toch. Want ook bij het moederschap komt blijkbaar de nodige hysterie kijken.

Ziehier mijn alfabetisch geordende waanzin van de waan van de dag. Te mijner verdediging: ik ben best sympathiek in de omgang en zit heus niet continu op alles en iedereen af te geven. Alleen als het echt niet anders kan. Maar kom gerust zelf tot die conclusie.



Aambeien

Euh, wil ik echt diegene zijn die een boek begint met het over aambeien te hebben? Blijkbaar wel. Zolang mijn leerlingen niet ‘Da’s die van Nederlands met haar aambeien’ over de speelplaats brullen, kan ik er best mee leven.

De eerste keer dat ik er had, was ik niet eens zwanger. Het was een zonnig weekend in een zonnige zomervakantie en ik zou na zes lange weken de crisismanager terugzien. Tot ik dus jankend van de pijn moest vaststellen dat er een probleempje was vanonder. Je zou voor minder hysterisch worden. In paniek belde ik mijn moeder op, want dat is toch wat je onmiddellijk doet als je als dertigjarige vrouw een acuut en gênant probleem hebt? Jammer genoeg gaat het hier om een genetische kwaal, en net daarom dacht ik dat mijn ma wel raad zou weten. Nadat ze klaar was met mij moederlijk uit te lachen, zei ze dat ik naar de apotheek moest voor een goeie pommade en stelde ze me gerust dat mijn leven zoals ik het kende met ongeschonden kringspier niet voorbij was.

In de apotheek ondervond ik aan den lijve waarom mensen met schroom een bepaald medicament bestellen. Toch durfde ik het aan om mompelend aan de apothekeres van dienst de vraag te stellen of ik wel normaal was en of er veel dertigers zijn met het speen. In mijn ogen is dat namelijk iets voor oudjes. De apothekeres nam mijn (b)anale zorgen weg met een troostende glimlach en fluisterde me toe dat ik perfect normaal was.

Bij nader inzien is beginnen met dit onderwerp misschien toch niet mijn beste idee. Kwestie van niet meteen iedereen af te schrikken. Laat het me dus voorlopig maar gewoon op de A van ‘aangenaam’ houden. En daar hoort geen gênant kwaaltje bij waarover iedereen zich te pletter schaamt en waarover bijna niemand durft te spreken.

Niet getreurd voor de nieuwsgierige lezer: ik kom elders nog wel terug op het dringend bespreekbaar te maken taboe uit de titel. Beginnen en eindigen in stijl, weet je wel.

Belangrijke noot: op het moment van schrijven volledig aambeivrij.

Aanzoek

Iedereen trouwt. Echt, iedereen. Iedereen maakt ook baby's. Als je in de dertig bent, kinderloos en ongehuwd, is vragen of je je nog gaat voortplanten of in de echt verbinden blijkbaar opeens net zo legitiem als vragen 'Hoe gaat het?'.

Ik kan er in elk geval niet aan ontsnappen. De koelkastdeur hangt bijna uit haar hengsels van alle trouwaankondigingen en geboortekaartjes die ik dagelijks uit de uitpuilende brievenbus moet vissen. Dat is tof natuurlijk, daar niet van. Ik ben blij voor de koppels in kwestie, dat spreekt. Ik ga bovendien graag naar trouwfeesten, ook al moet ik altijd eventjes huilen tijdens de ceremonie. Of in de vroege uurtjes, als ik te veel cava heb gezopen, dat kan ook. Of als mijn manager niet met mij komt dansen op ons liedje van Prince dat ik speciaal ben gaan aanvragen. (Serieus?)

Toch nestelt zich bij het zien van al die mooie uitnodigingen soms de gedachte in mijn hoofd dat ik misschien ook wel moet trouwen, of dat ik dat moet willen, of dat ik denk dat ik het wil. Soit, het is altijd spannend op het ministerie als er een invitatie in de bus zit, want ikzelf noch de crisismanager zijn voorbereid op de mogelijke gevolgen ervan.

Die laatstgenoemde kan er anders wel wat van. Op onze eerste vakantie samen in Noord-Spanje vroeg hij me namelijk ten huwelijk.

Voor de grap.

Ik kan je garanderen, een echte billenkletser. Je zou voor minder hysterisch worden, toch? Eerst zorgt hij voor een crisis, om ze dan achteraf zelf te moeten oplossen. Een slimme manier om aan de bak te blijven, dat wel.

We zaten op een voor ons doen heel romantisch terrasje in een schilderachtig Baskisch vissersdorpje, waar de vis rechtstreeks uit het water op je bord belandt. De crisismanager keek voor zijn doen heel romantisch in mijn ogen, zodat ik er ongemakkelijk van werd, zoals gewoonlijk. Want wie kijkt er nu zo lang in mijn ogen? Hangt er iets aan mijn gezicht? Zit er iets tussen mijn tanden? Is mijn snorretje zichtbaar door het schijnsel van de ondergaande zon? Je weet wel, de gebruikelijke vragen die een vrouw zich stelt als haar lief verliefd in haar ogen kijkt.

‘Wat is er?’

Toen vroeg hij het dus, of ik met hem wilde trouwen. Ik barstte uit in luid lachen, want wie vraagt zijn lief nu ten huwelijk op vakantie tijdens een romantisch etentje? Juist ja, niemand. Toch de crisismanager niet. We waren een jaar samen en hadden net nog ruziegemaakt over waar we gingen samenwonen, want ik wilde mijn kleine grote stad niet verlaten voor zijn onbeduidende hol van Pluto. Een ideale basis, als je ’t mij vraagt.

Dus ja, ik lachte bij mijn eerste huwelijksaanzoek ooit. Of was het mijn derde? Want als ik me niet vergis vroeg Jens Blaute me ten huwelijk in het derde leerjaar, en enkele jaren geleden wilde een vrijpostige voorbijganger op straat ook al met me trouwen. Dat zal waarschijnlijk niet echt meetellen.

De crisismanager is echter nogal volhardend, vooral als het op zijn grappen aankomt. Hij deed nerveus teken naar de ober dat die terug moest keren omdat het plan niet verliep zoals verwacht. Dat deed me héél even twijfelen. Daar maakte hij meteen misbruik van, om triomfantelijk te roepen: ‘Ha, je geloofde het tóch!’

Toen was de grap er voor mij wel af, moet ik eerlijk bekennen. Want a) ik ging er in eerste instantie al van uit dat het een mop was, en b) maar echt, wie doet dat nu?

De verbazing was dan ook groot toen ik een jaar later op vakantie plots een juwelendoosje voor mijn neus zag staan terwijl ik aan de picknicktafel van onze camping in Yosemite zat. Met een bosbrand op de achtergrond en ronddwarrelende asdeeltjes in de lucht kon de romantiek al niet meer stuk. De lieve, begeleidende woordjes ‘Dit is geen verloving’ deden me helemaal smelten. Het kan er al eens passioneel aan toegaan op het ministerie, zie je.

Dat hij dat zei, had waarschijnlijk eerder te maken met het feit dat hij ooit per ongeluk verloofd was met zijn *high school sweetheart*. Echt gebeurd. Dat hij mij doodleuk tijdens een zoveelste relatiecrisis vertelde dat hij me ten huwelijk wilde vragen – maar dan opeens niet meer – zal er ook wel voor iets tussen gezeten hebben, maar daar denk ik liever niet meer aan. Slik.

Alleszins, mijn niet-verlovingsring was gewoonweg prachtig en deed me beseffen dat de crisismanager godzijdank attent kon zijn als hij wilde, en ook nog eens heel gul. Uiteraard heb ik een traan gelaten, ik ben niet voor niets ook minister van Agitatie, Opwinding en Opperste Ontroering. Maar trouwen doen we dus nog even niet, of doen we nooit, dat weten we niet. De maatschappelijke druk lap ik aan mijn laars.

In de tussentijd feest ik zoals altijd even graag mee met alle vrienden en vriendinnen die het wel doen, dat ja zeggen. Zet de cava al maar koud!

Afbetalen

‘Oké, we gaan een huis kopen. O jee, echt? Doen we dat echt? Gaan we voor zo goed als de rest van ons leven maandelijks afbetalen voor een hoop stenen?’

‘Zolang we geen crisissen meer te bedwingen hebben wel ja. Waarom ook niet? Stop dan wel met je wispelturigheid en je wekelijkse inzinkingen.’ (Zegt de crisismanager uiteraard tegen mij, en niet omgekeerd.) Romantisch zijn we wel, hier op het ministerie, maar dat weet je al.

Hopelijk gaat dat kopen van een huis iets vlotter dan het beslissen waar we zouden gaan samenwonen. Moet je weten, ik heb lang geworsteld met het verlaten van mijn kleine grote stad. De crisismanager woont namelijk in een boerengat, waar zelfs geen bakker te vinden is, laat staan een koffie- of een brunchbar. Waar moest ik dan in godsnaam de hipsterstadsmus gaan uithangen? Er zijn twee cafés en een frietkot op twee seconden wandelafstand, dat dan weer wel. Achteraf bekeken is dat best handig. De andere trekpleisters in de buurt zijn de basiliek en de Delhaize. Echt. Het moment dat ik mezelf hoorde zeggen dat het toch wel een heel goede Delhaize is, tijdens een babbel met een collega uit de omgeving, wilde ik ter plekke mijn mond met zeep gaan wassen of mijn tong laten amputeren.

Nu goed, na veel hysterie en praktische alsook romantische voors en tegens zijn we dan toch gaan samenwonen. Werkelijk,

ik vergeet nooit het moment dat de crisismanager me, tijdens het uitpakken van een dozijn dozen waarmee ik zijn bungalow ging volstouwen, toevertrouwde dat hij last had van gezelligitis. Ik lachte mezelf meteen zijn wereld in, en het kon me niet schelen dat die wereld een dorp was waar niemand ooit van had gehoord. Is de wereld dat trouwens niet altijd?

Dus, een huis nu. Een eigen stek. Groot genoeg, met het oog op de toekomst. Ons huis, met tuin, oprit en/of garage. Voor die gezinswagen natuurlijk. Misschien een kat of twee en wat bakken met geraniums om het plaatje compleet te maken.

Neurie al maar mee, ja, ik hoor het wel.

Our house is a very, very fine house with two cats in the yard
Life used to be hard
Now everything is easy 'cause of you

Uiteraard steekt soms ook twijfel de kop op. Wil ik wel echt dat soort huis in dat soort buurt met oprit, tuin en kat? Waarom zoekt de crisismanager op vijf kilometer van mijn kleine grote stad naar huizen? Ik wil niet verhuizen naar een nieuw boerengat! Voor mij is de postcode wel van belang! Niets nieuws dus. De crisismanager rolt nog even vaak met zijn ogen, maar voorlopig wil hij nog steeds samen met mij een huis kopen. Oef.

Het liefst van al wil ik een herenhuis in het midden van de stad, niet van de straat. Of een art-nouveauhuis aan de vaart. Of een fiftiesvilla in 't groen, dat mag ook.

Maar dan moet ik:

- a) een steenrijke man zoeken;
- b) van job veranderen, maar dat moet dan al bijna prostitutie, orgaanhandel, drugs dealen of mensensmokkel zijn;
- c) blijven geloven in sprookjes en dromen die uitkomen.

Ik vermoed dat je zelf wel de moeilijkheden ziet bij de voorgaande opties. In optie a heb ik totaal geen zin en voor optie b ben ik overgekwalificeerd en mis ik waarschijnlijk de nodige werkervaring. Optie c is de enige optie waar ik nog aan wil vasthouden, maar dat is minder de crisismanager zijn ding.

Dus ja, geef ons maar de dagelijkse speurtochten op Immoweb, Immozo, Logic-Immo en Immoscoop. Geef ons maar het sappige makelaarsjargon (echt, ik ben eventjes geobsedeerd door HOB, ze zijn overal!) en de mailtjes en telefoontjes om afspraken te maken. Geef ons maar de spanning van een goed huis te zien passeren en de daarbij horende teleurstelling omdat goeie panden meteen verkocht zijn. Geef ons maar de afwegingen, het pragmatisme en de uitbreiding van onze zoekradius. Tot de dag dat we ons droomhuis vinden, al zal dat misschien niet meteen een droomhuis zijn.

Maar, met ons twee, misschien nog die kat en andere toekomstplannen ter aanvulling lijden we voor we het weten alweer aan gezelligitis. Want thuis is waar je liefhebt.



Babymoon

Dan ben je zwanger en moet je blijkbaar nog altijd aan bepaalde standaarden voldoen. 1) De ideale zwangere vrouw komt niet al te veel bij, maar heeft wel een mooi rond buikje en volle borsten. 2) De ideale zwangere vrouw blijft uiteraard fit en gezond en heeft alleen maar een beetje last van niet-gênante kwaaltjes. 3) De kinderkamer is ruimschoots op tijd klaar, de eerste verzorgings-tafel is goed op voorhand gemonteerd door de ideale ondersteunende partner, en de enveloppen voor de geboortekaartjes worden dichtgekleefd vooraleer er sprake is van enige ontsluiting. 4) En dan gaan we intussen nog even lekker op *babymoon*. Dat is zoiets als een *honeymoon*, maar dan romantisch gaan doen op een exotische bestemming vooraleer de baby komt piepen. Je moet nog een laatste keer op reis met z'n tweetjes voor je voor de rest van je leven met z'n drietjes bent. 5) Daar trekt je immer ondersteunende partner dan gestileerde foto's van je gestroomlijnde *#babybump* en bijbehorende stralende zwangerschapsgloed, zodat je in afwachting van de geboorte Instagram kunt volspammen.

De ene zenuwinzinking volgt de andere op bij het lezen van allerlei goedbedoeld advies voor de zwangere vrouw. Wat had je nu gedacht?

Laat me even op een rijtje zetten hoe deze zwangerschap de minister van Hysterie en de crisismanager afgaat. Een realitycheck.

1) De kilo's. Plots heeft iedereen een mening over je gewicht. Als je alleen maar complimenten krijgt, is dat mooi meege-nomen. Maar als collega's de nood voelen je erop te wijzen dat je al een buikje ziet nog voor iedereen mag weten dat je zwanger bent, is dat minder fijn. Of als ze fijntjes vermelden dat collega x een kleiner buikje heeft terwijl die wel al een maand verder is. Of als zelfs je eigen moeder je afraadt een vierde boterham te eten 'omdat de kilo's er achteraf nog wel af moeten'. Dan zinkt de moed je in de schoenen, ja. Oké, mijn dubbele kin is groter dan anders, maar mag het even? Al kan ik nog spreken van een geluk bij een ongeluk, want mijn kleine borsten zijn zo immens gegroeid dat niemand mijn dikke kop en die extra kin opmerkt.

2) Neen, ik ben niet fit en doe niet opeens overdreven gezond. Ik ben moe, ik sleur extra gewicht mee, ik heb last van mijn darmen en maag, dus ik heb géén zin om opeens als een freak te gaan sporten. Ik ben welgeteld één keer gaan zwemmen en ik heb de ambitie enkele yogalessen te volgen. Uiteraard beweeg ik wel door wat vaker te gaan wandelen. Van de zetel naar de frigo is een beproefde route, of van de zetel naar de badkamer. Of een blokje om als ik razend of verdrietig ben en ik noch de crisismanager daar ook maar iets mee kan. En ja, natuurlijk heb ik last van gênante kwaaltjes. Ik boer tegen de sterren op, want ik zit vol lucht. Die moet er nu eenmaal uit langs een bepaalde kant. Geloof me, het is ver gekomen als zelfs de crisismanager zich schaamt omdat je op klaarlichte dag in het midden van de straat een boer vanjewelste laat die elke omstander in een straal van honderd meter gehoord heeft. Ook de moeder met haar dochter die zich omdraaide en me verwonderd aankeek, waarop ik niets beters wist dan kwaad 'Dennis toch!' te roepen.

3) Niks is hier klaar op voorhand. Niks. Wij zijn nog altijd aan het verbouwen. Nog altijd. Verhuisdatum onbekend. Geen verdere commentaar.

4) Ik heb al gemokt als een klein verwend kind omdat wij dit jaar niet op vakantie gaan, laat staan op *babymoon*. We kunnen eigenlijk zelfs gewoon niet op vakantie, want zie punt 3. En het geld is op. Dus al die *babymooners* kunnen mijn overbelaste rug op. Echt. En alle zwangerschapsapps en instagrammers die doorwauwelen over zo'n *babymoon* ook. (Voor mijn eigen mentale welzijn, alsook dat van de crisismanager en in zekere mate ook dat van onze ongeboren baby, hebben we wel besloten drie dagen naar Nederland te gaan.)

5) Wat die foto's betreft. Haha, natuurlijk trap ik ook in de val en wil ik mooie foto's van mezelf en mijn groeiende buik. Daar is dan ook niets mis mee. Tof beeldmateriaal voor het nageslacht, denk je dan. Alleen is dat nogal moeilijk als je zoals de minister allesbehalve fotogeniek bent. Daarnaast heeft de crisismanager weinig kaas gegeten van fotografie. Meestal ontaarden die o zo spontane fotosessies dan ook in een dramatische huilbui, want de crisismanager kan het niet laten mij elke keer opnieuw uit te lachen met mijn vruchteloze pogingen enigszins sierlijk te poseren en lieflijk te lachen. Die pogingen resulteren dan ook meestal in een bijzonder slecht gekadreerde foto van een hoopje mens met een verwrongen grijns in een allesbehalve natuurlijke houding. En dan weer schrikken dat hij me achteraf moet komen troosten.

Zo gaat het er hier ongeveer aan toe. Niet echt anders dan anders dus. Misschien moet ik me zelfs zorgen maken, want de crisismanager vindt me zwanger stabielier dan ooit.

Hoe dan ook, ik ben dolgelukkig met dat groeiende wezentje in mijn buik, ook als het pesterig op mijn blaas stampet en me lichtjes incontinent en zwaar geconstipeerd maakt.

Ik voorspel voorlopig enkel nog een nieuwe crisis bij het ontdekken van striemen of aambeien. En zeer binnenkort vrees ik voor het welzijn van de crisismanager, wanneer we de geboortelijst gaan samenstellen en hij murw wordt geslagen door de mafiapraktijken van de baby-industrie. Tot dan: moedig voorwaarts!